

Asimiinan tarina: Perheet puistossa (LIITE)

Eräänä aamuna Asimiina heräsi innoissaan. Isoäiti oli nimittäin edellisenä päivän luvannut, että heti aamutoimien jälkeen he lähtisivät kaupungille kävelyllä ja Asimiina pääsisi myös leikkimään kaupungin suureen leikkipuistoon. Asimiina nousi sängystä reippaasti ja säntäsi kasvo- ja hammaspesulle. Harjattuaan hiuksensa hän ryntäsi hirmuista vauhtia takaisin huoneeseensa pukeutumaan. Asimiina ei olisi malttanut enää odottaa kaupungille pääsyä ja sen vuoksi hän myös söi isoäidin valmistaman aamupuuron ennätysvauhtia. Viimein isoäitikin oli syönyt ja he pääsivät matkaan.

Vaikka kello oli vasta yhdeksän, puistossa oli jo paljon leikkijöitä. Isoäiti meni penkille istumaan. Asimiina syöksyi ensimmäisenä keinumaan ja alkoi katsella ympärilleen. Hän huomasi, että viereisessä keinussa oli poika, joka puhui äitinsä ja pienen veljensä kanssa kieltä, jota Asimiina ei ymmärtänyt. Hiekkalaatikolla leikki ainakin neljä ihan saman näköistä punahiuksista lasta. Asimiina toivoi, että hänelläkin olisi omia sisaruksia, joiden kanssa leikkiä. Hän näki lapsia, jotka olivat tulleet äitinsä tai isänsä kanssa, lapsia, jotka olivat tulleet

isovanhempiensa kanssa aivan kuin hänkin sekä muutamien lasten, jotka olivat tulleet puistoon yksin. Keinuttuaan aikansa Asimiina olisi halunnut vielä mennä kiipeilytelineeseen, mutta ei uskaltanutkaan, kun huomasi, että siellä oli joukko isoja poikia. Asimiina päätti odottaa vuoroaan ja päästyään hetkeksi kiipeilemään, hän lähti tyytyväisenä kotiin pitäen isoäidin kädestä kiinni.

Kotona Asimiina kysyi Isoäidiltä ihmeissään, että miksi hänellä ei ole veljiä tai siskoja. Asimiina ihmetteli myös, miksi toiset lapset olivat puistossa vanhempiensa ja toiset isovanhempiensa kanssa. Isoäiti selitti Asimiinalle, että kaikki perheet ovat erilaisia ja erikokoisia, mutta he kaksi ovat toistensa perhe ja pitävät toisistaan huolta. Tärkeä ei ole se, ketä perheeseen kuuluu vaan se, että jokaisesta lapsesta pidetään huolta, sillä se on lapsen oikeus. Illalla Asimiina käpertyi Isoäidin kainaloon sohvalle tutkimaan Isoäidin sanaristikkoa. Yleensä Asimiina nukahti omaan sänkyynsä eläinkirjaa lukien, mutta tänä iltana hän nukahti Isoäidin syliin. Siinä oli hyvä olla.

(Lähde Suomen UNICEF: [Lapsen oikeudet toiminnallisesti varhaiskasvatuksessa](#) s.13)